

fattende Aviser og Tidsskrifter, saa er den gældende Ret den samme, som foreslaas her, men med den væsentlige Forskel, at efter den nu bestaaende Lov kan ingen Udgifter af Aviser eller Tidsskrifter forhindre, at Udgifere af andre Aviser eller Tidsskrifter aftrykke enkelte Artikler eller Meddelelser fra ham, naar de blot redelig angive Kilden; men dette vilde nu, hvis det foreliggende Forslag vedtoges, blive forbudt. Siger man: Ja, men man kan jo søge Tillæbelse hos vedkommende til at afstrykke slige Artikler eller Meddelelser, saa indlyser det af sig selv, at dette under almindelige Forhold vilde blive saa godt som umuligt. Saadanne Artiklers eller Meddelelseres Betydning ligger jo i, at de meddeles saa hurtigt som muligt, og de tabe deres Værdi, hvis man først skal skrive til Ber og Bøvl for at faa Lov til at gengive dem. Vi maa altsaa gaa ud fra, at hvis dette Forslag bliver Lov, og en tilsvarende Ordning kommer til at gælde mellem Staterne, saa vil det blive saa temmelig umuligt for Blade eller Tidsskrifter at bringe Artikler eller Meddelelser fra andre Aviser eller Tidsskrifter. I denne Henseende er Lovforslaget blevet forværret fra, hvad det var, da det blev fremsat her i Salen for nogle Aar tilbage. Tidligere var der kun Tale om Forbud mod Gengivelse af enkelte „Artikler“; men der er senere blevet tilføjet — jeg har ikke undersøgt, hvornaar det er sket — „eller Meddelelser“. Ved „Artikler“ maa vel nærmest fortaas raisonnerende Opsatser eller udviklende Fremstillinger, medens der ved „Meddelelser“ sigtes til Beretninger om faktiske Forhold. Det maa nu utvivlsomt siges, at der ikke er saa stor Nødvendighed for det ene Blad eller Tidsskrift til at gengive Artikler eller raisonnerende Opsatser fra et Blad eller Tidsskrift; derimod er Nødvendigheden for at kunne gengive Beretninger om faktiske Forhold betydelig større. Man tænke sig, hvorledes Forholdet vilde blive, hvis et Forbud derimod var almindelig Lov i den civiliserede Verden. Naar man har haft Lejlighed til som jeg i nogle Aar at gennemløbe en Del fremmede Blade og Tidsskrifter og sammenholde dem med danske Blade og Tidsskrifter, saa har man faaet Syn for, i hvilket Omfang det ene Lands periodiske Presse, baade Dagspressen og Tidsskriftslitteraturen, benytter sig af Artikler og Meddelelser, større eller mindre, i det andet Lands Presse, og det er paa den Maade, at megen Kundskab og Oplysning spredes omkring i Befolkningen. Læser man saaledes Dagspressen for sig, vil man finde, at de allerfleste Blade i næsten hvert Num-

mer have ikke saa faa Artikler og Meddelelser andetsteds fra, som læses med Interesse og bidrage til at højne Niveauet for den almindelige Viden og Oplysning. Det kan være fra de forskelligste Omraader, Edisons Opfindelser, ny historiske Undersøgelseres Resultater, ja, man kunde blive ved at opregne mangfoldige Arter af slige Meddelelser, der strækte sig over hele den menneskelige Videns Omraade. Og det anførte gælder ikke alene om Aviser, men næppe stort mindre om Tidsskrifter; hverken videnskabelige eller underholdende Tidsskrifter kunne undvære Afdgangen til at bringe Artikler og Meddelelser fra udenlandsk Tidsskriftslitteratur om, hvad der har Interesse for større eller mindre Kredse af deres Læsere at faa at vide. Jeg kan her appellere til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling). Hans Navn findes paa et af vore anerkendte Tidsskrifter „Nationaløkonomisk Tidsskrift“. Dette bringer meget hyppigt, maaske i hvert Nummer, flere Meddelelser fra Udlandet om Forhold af økonomisk og statistisk Art, som maa interessere baade Fagmænd og mange andre. Naar saa saadanne Meddelelser fornyes med Kildengivelse, er denne Praksis nu ikke blot juridisk tilladelig, men ogsaa fuldstændig fair. Hvis det foreliggende Forslag blev til Lov, vilde der være skabt en Hindring eller i mange Tilfælde endog ligefrem sat en Stopper for saadan Praksis. Alle de Oplysninger, al den Viden, man kan faa ad denne Vej, vilde blive forringet eller endog helt være udelukket, og der kan da ingen Tvivl være om, at en slig Ordning ikke vilde bidrage til større Lyks i Landet, men derimod kun til at forøge Mørket. Jeg kunde her til Bevis for, hvad jeg siger, nævne en hel Række fagvidenskabelige Tidsskrifter, men jeg skal endnu kun nævne et Eksempel fra et andet videnskabeligt Omraade. Jeg traf forleden Dag en af vor Hovedstads anerkendte Læger, anerkendt ogsaa i videnskabelig Henseende, og jeg spurgte ham, hvorledes de lægevidenskabelige Tidsskrifter vilde blive stillede, hvis den her omhandlede Bestemmelse blev til Lov. Han erklærede, at det vilde være en betænkkelig Sag for de paagældende Tidsskrifter, idet han bl. a. udtalte: „Det, som vi læger særlig læse i vore fagvidenskabelige Tidsskrifter, det er just ikke de raisonnerende Afhandlinger, for i Reglen kende vi i Forvejen saa temmelig til, hvad der i disse udvilles; men altid sluge vi med Begærlighed de Spalter, der indeholde saglige Fremstillinger og Meddelelser fra andre Lande, saasom om mærkelige Sygdomstilfælde, om heldige Kure, om Udfaldet af sjældne Operationer paa dette eller hint Hos-